

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217211604
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7217211604.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom, Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Y. F., X.. XX.X.XXXX, trvale bytom, ul. J. Č.. XX F., t.č. bývajúceho na ul. P. XX Y. F., o zaplatenie 1.535,49 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 15.11.2017 č.k. 13Csp/90/2017-37

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby.

Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom uvedeným v záhlaví uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.535,49 €, zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov 28 % ročne zo sumy 1.535,49 € od 10.3.2017 až do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia dlhu žalovaného zo zmluvy o bežnom účte vo výške 1.535,49 €, ktorý mal vzniknúť titulom nepovoleného prečerpania účtu. Úroky z dlžnej sumy vo výške 28 % ročne žalobca uplatňoval v súlade so znením bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej „VOP“) v spojení s Výveskou úrokových sadzieb banky, podľa ktorých úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu zodpovedal hodnote 28% p.a..

2. Súd prvej inštancie vychádzajúc z písomnej zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov (ďalej „zmluva“) uzavretej dňa 3.7.2013 medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako spotrebiteľom a majiteľom účtu vzal za preukázané, že jej obsahom bolo zriadenie a vedenie osobného účtu žalovaného č. 7017654002 v mene euro podľa ustanovení zmluvy o bežnom účte podľa § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, dohoda o vydaní a používaní platobnej karty s dennou výškou limitu platobnej karty 1.000 € a poskytovanie služieb elektronického bankovníctva. Súd prvej inštancie odcitoval obsah zmluvných ustanovení, keď podľa Čl. IV. bodu 2. zmluvy, žalobca bol oprávnený za poskytovanie služieb zúčtovať poplatky podľa sadzovníka na ťarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. Podľa ČL. IV. bodu 3. zmluvy, vzájomné práva a povinnosti strán bližšie neupravené v zmluve, sa riadili Obchodnými podmienkami k debetným platobným kartám pre služby elektronického bankovníctva a ďalšími obchodnými podmienkami pre príslušný produkt a službu a Všeobecnými obchodnými podmienkami v platnom znení. Žalovaný vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy a zaväzuje sa ich dodržiavať. Všeobecné obchodné podmienky (ďalej „VOP“) v bode 3.12 ustanovili, že pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch, môže dôjsť k vzniku nepovoleného prečerpania bežného

účtu. Nepovolené prečerpanie bolo definované ako automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastalo, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania mal majiteľ účtu povinnosť platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca predložil výpis úrokových sadzieb a produktov účinný od 1. 4. 2017 s úrokovou sadzbou pre povolené prečerpanie účtu 19,9 % ročne.

3. Súd prvej inštancie právne vec posudzoval podľa ustanovení zmluvy o bežnom účte a o úvere § 710, § 711, § 497, § 499, § 502 Obchodného zákonníka, ustanovení o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných podmienkach § 52 a § 53 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) o povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti strán sporu, § 132, § 151, § 154, § 182, § 188, zásad hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP. Zohľadňujúc obsah výpisu z účtu žalovaného č. 7017654002 za obdobie od 1.3.2017 do 9.3.2017, ktorý žalovaný nespochybnil, a ktorým žalobca preukazoval debetný zostatok na účte žalovaného v sume 1.535,49 €, súd prvej inštancie považoval za nesporné, že nesplnený záväzok žalovaného zo zmluvy o bežnom účte zodpovedá tejto pohľadávke, preto ju žalobcovi priznal. Súčasne uzavrel, že v konaní nemal preukázaný ani odôvodnený nárok na úroky z dlžnej sumy vo výške 28 % ročne. K uvedenému uviedol, že nebolo preukázané, aby debetný zostatok na účte žalovaného vznikol tým, aby žalobca ako banka, realizoval platobné príkazy žalovaného bez dostatku platobných prostriedkov na účte žalovaného. Iba za takýchto podmienok by žalobcovi vznikol nárok na úroky podľa § 710 Obchodného zákonníka, keď by sa práva a povinnosti strán sporu spravovali zmluvou o úvere. Akékoľvek zmluvné ustanovenie tomu odporujúce je neplatné, a má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Konštatoval, že žiaden iný veriteľ nie je oprávnený si účtovať úroky z úveru, ak druhá zmluvná strana si nesplnila peňažný záväzok voči veriteľovi z inej než úverovej zmluvy. Žalovaný sa stal dlžníkom voči žalobcovi len titulom zúčtovaných úrokov, poplatkov a operácií prostredníctvom platobných kariet, ale nie dlžníkom z úveru. Podľa výpisu z účtu, zostatok na účte žalovaného ku dňu 28.2.2017 vo výške 1.524,99 € bol navyšený na pohľadávku, ktorá je predmetom konania o transakcie, ktoré zodpovedali vyúčtovaným úrokom 9,49 € a mesačnému poplatku za vedenie účtu 1,01 €. Len v prípade, ak by sa práva a povinnosti strán sporu spravovali zmluvou o úvere, vznikol by žalobcovi nárok na úroky z úveru vo výške, ktorá by bola dohodnutá. Obsahom predloženej zmluvy nie je žiadne také ustanovenie o možnosti vykonávať príkazy žalovaného na platby, ak na ne nemá dostatok finančných prostriedkov na účte, ani nie je dohodnutá žiadna suma, do výšky ktorej by banka aj v prípade nedostatku na účte vykonávala príkazy žalovaného na platby, ani neboli nijako preukázané tvrdenia žalobkyne, že nepovolené prečerpanie sa podľa bodu 3.12 VOP a Vývesky úrokových sadzieb malo úročiť úrokom vo výške 28% ročne. Žalobca predložil len výpis úrokových sadzieb produktov, z ktorých vyplývali úroky 19,9% ročne pri povolenom prečerpaní účtu.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1,2 CSP. Keďže žalobca bol úspešný v celom rozsahu uplatňovanej istiny, súd mu priznal plnú náhradu trov proti žalovanému ako neúspešnej strane sporu.

5. Proti zamietavému výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zmeniť a vyhovieť žalobe, a priznať mu náhradu vzniknutých trov.

6. Žalobca odvolávajúc sa na zákonnú úpravu § 711 Obchodného zákonníka (ďalej „Obch.zák.“), § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, iných úveroch a pôžičkách (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 18 ods. 1 o spotrebiteľských úveroch a ustanovenie bodu 3.12 VOP, ktoré malo byť prevzatím zmienenej zákonnej úpravy, odôvodňoval svoj nárok ako pohľadávku vzniknutú z titulu prekročenia podľa § 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keď strany nemali dohodnuté povolené prečerpanie účtu. Zmluva o úvere pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku, naopak podľa § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje VOP ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, čím považoval túto povinnosť za splnenú. Žalovaný bol informovaný o svojom prekročení výpismi z účtu, z ktorých vyplývala výška a obsah prekročenia. Nárok na úrok z prekročenia je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, jeho výška nemôže byť preto obmedzovaná zákonnou výškou úrokov z omeškania, ale je možné sa na nej

dohodnúť podľa § 18 ods. 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch. VOP a Sadzobník boli súčasťou úverovej zmluvy, preto žalovaného zaväzujú, čo odôvodňoval odkazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15 v konaní Home Credit proti F. L. (ďalej rozsudok SDEÚ C- 42/15) podľa ktorého, zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť teda nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a u ktorých zákon nevyžaduje osobitné podpisovanie.

7. Žalovaný sa k riadne doručenému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

9. Rozsudok je v napadnutom zamietavom výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22.3.2018, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 8.3.2018 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP, § 378 ods. 1 CSP, § 385 ods. 1 CSP a contrario.

10. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, z vykonaných dôkazov hodnotených podľa zásad § 191 CSP dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správny právny záver a aplikoval správny právny predpis, ktorý aj správne vyložil. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv, ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Argumentácia žalobcu je založená na tvrdeniach, že nárok na úroky uplatňované voči žalovanému zo zmluvy o bežnom účte zodpovedajú zákonnej úprave a sú v súlade s jej zmyslom a účelom, s čím však nemožno súhlasiť.

13. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 2 písm. f/ definuje pojem prekročenie ako automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

Zákonom definované prekročenie tak zahŕňa povolené aj nepovolené prečerpanie účtu, ktoré umožňuje spotrebiteľovi dispozíciu s finančnými prostriedkami nad rámec jeho disponibilných finančných zdrojov.

14. Podmienky upravujúce prekročenie účtu vyplývajú z § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Podľa § 18 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o a) prekročení, b) výške prekročenej čiastky, c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania, e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov. Podľa § 18 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, na prekročenie sa vzťahujú ustanovenia o najvyššej prípustnej výške odplaty podľa Občianskeho zákonníka.

15. Bod 3.12 VOP k zmluve o bežnom účte, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok upravuje situáciu, ako môže dôjsť k vzniku nepovoleného prečerpania (ktoré spadá do pojmu prekročenie) a uvádza, že sa tak môže stať pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, či v iných prípadoch dohodnutých bankou a klientom. Nepovolené prečerpanie definuje ako automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastalo, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

16. Právo žalobcu ako banky na uplatňovanie úrokov z finančných prostriedkov, ktoré boli použité klientom nad rámec aktuálneho zostatku na účte vyplývajú z ust. § 710 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasledujúce).

17. Oprávnenie na odpisovanie finančných prostriedkov z účtu majiteľa platobného účtu aj bez predloženia platobných príkazov vyplýva z § 711 ods. 1 Obch. zák. a § 3 ods. 2 zákona č. 492/09 Z.z. o platobných službách (ďalej „zákon o platobných službách“).

Podľa § 711 ods. 1 Obch. zák. za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o platobných službách v znení účinnom k času vzniku pohľadávky tj do 12.1.2018, poskytovateľ platobných služieb odpíše finančné prostriedky z platobného účtu aj bez predloženia platobného príkazu

a) pri výkone rozhodnutia alebo pri plnení inej povinnosti uloženej osobitným zákonom alebo na základe osobitného zákona

b) na úhradu všetkých cien a skutočných výdavkov za poskytnuté služby, na úhradu splatných debetných úrokov alebo v ďalších prípadoch, v ktorých je na to poskytovateľ platobných služieb oprávnený podľa rámcovej zmluvy alebo

c) v prípadoch písomne dohodnutých medzi poskytovateľom platobných služieb a používateľom platobných služieb.

18. Žalobca ani netvrdil, ani nepreukázal, aby debetný zostatok na účte žalovaného vznikol zo zmluvy o úvere na základe operácií prostredníctvom platobných kariet, dohody o vykonaní platobných príkazov žalovaného nad rámec disponibilného zostatku finančných prostriedkov na jeho účte (§710 Obch. zák.), ani nebola v konaní zistená existencia inej písomne uzavretej dohody vzťahujúca sa k iným prípadom, než tým, ktoré sú uvedené v § 3 ods. 2 písm., a, b zákona o platobných službách, pri ktorých môže žalobca odpísať finančné prostriedky z platobného účtu žalovaného aj bez predloženia platobného príkazu.

Z výpisu z účtu, ktorým bol preukázaný konečný dlh žalovaného je zrejmé, že predmetom zúčtovania boli poplatky a úroky. Oprávnenie žalobcu ako banky na odpisovanie finančných prostriedkov z účtu žalovaného ako jeho klienta bez predloženia platobného príkazu bolo možné aj na úhradu cien a poplatkov za poskytnuté služby, či splatných debetných úrokov (§ 711 ods. 1 Obch. zák., § 3 ods. 2 zákona o platobných službách) avšak len za podmienky, ktorá vyplýva zo zákonnej úpravy, že na platobnom účte žalovaného sa finančné prostriedky nachádzali.

19. Ustanovenie bodu 3.12 VOP obsahuje konštatovanie o možnosti vzniku prekročenia bežného účtu, čo zakladalo žalobcovi informačné povinnosti podľa § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákonná úprava prekročenie na účte definuje vo väzbe na oprávnenie majiteľa účtu - spotrebiteľa disponovať v rozsahu prekročenia s finančnými prostriedkami. Vytvorenie debetného zostatku na účte žalovaného zúčtovaním úrokov, debetných úrokov alebo poplatkov nezakladalo však pre žalovaného ako spotrebiteľa oprávnenie disponovať s týmito peňažnými prostriedkami, ani nezodpovedalo jeho dispozičným úkonom s účtom. Takýmto spôsobom došlo len k vzniku dlhu spotrebiteľa na jeho vlastnom účte úkonmi banky vykonávanými bez jeho príkazu a v rozpore s jeho záujmami.

20. Znenie bodu 3.12 VOP tak obchádza aj zákonné ustanovenia § 710, § 711 Obch. zák., § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 3 zákona o platobných službách, ako aj všeobecne prijímaný princíp zákazu anatocizmu, teda úročenia úrokov. Žalovaný v podstate realizuje započítanie svojich pohľadávok

ako nákladov za vedenie účtu, úrokov, debetných úrokov za situácie, keď žalovaný nemá na účte vlastné ani úverom získané finančné prostriedky, a ani oprávnenie disponovať nejakými finančnými prostriedkami. Záväzok žalovaného na úhradu ceny služieb príp. odplaty za úver, je navyšovaný o tzv. úroky z nepovoleného prečerpania, aj keď omeškanie žalovaného s plnením jeho peňažného záväzku zo zmluvy o bežnom účte je zo zákona sankcionované len úrokom z omeškania (§ 369 Obch. zák., § 517 Obč.zák.). Akékoľvek iné sankcie musia byť dohodnuté so spotrebiteľom tak, aby bola zrejmá ich povaha a účel, a tomu zodpovedajúca zákonná forma a obsah. Pokiaľ si veriteľ mieni uplatňovať ďalšie napr. sankčné úroky, jedná sa už právny inštitút zmluvnej pokuty. Právo veriteľa na úroky pri vedení účtu vzniká len tam, kde základ záväzku vyplýva zo zmluvy o úvere alebo pôžičke (§497 Obch. zák., § 657 OZ), lebo len pri týchto typoch zmlúv je možnosť dohodnúť povinnosť na platenie úrokov z čiastky poskytnutej dlžníkovi. Nebolo preukázané, aby dlh na účte vznikol z takejto zmluvy resp. realizovaním dispozičných úkonov žalovaného nad rámec jeho disponibilných zdrojov. Naopak, podľa výpisu z účtu, na podklade ktorého si žalobca v konaní uplatnil nárok, debetný zostatok bol tvorený účtovaním nákladov za vedenie účtu a úrokmi, z ktorých si žalobca opätovne uplatnil ďalšie úroky.

21. Vyjmúc fakt, že žalobca nepripojil žiadny dôkaz o existencii „vývesky úrokových sadziieb“ s úrokovou sadzbou 28% pre tzv. nepovolené prečerpanie, čím si nesplnil dôkaznú povinnosť o existencii akejkoľvek „dohody“ so žalovaným o úrokoch 28% ročne, k tvrdeniam žalobcu o splnení podmienok písomnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v tejto časti nároku odvolací súd dopĺňa :

22. Splnenie podmienok písomnosti právneho úkonu vymedzuje § 40 ods.3,4 OZ tak, že písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom. Zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení v § 9 vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere s náležitosťami tam vymedzenými bola písomná, s tým, že každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Medzi základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria tiež ustanovenia upravujúce úrokové sadzby úveru a úrokové sadzby pre prípad omeškania v (§ 9 ods. 2 písm. i/, o/ zákona v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o účte).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej „Smernica“), ktorej inkorporáciu do vnútroštátneho práva predstavuje zákon o spotrebiteľských úveroch, zhodne upravuje v článku 10 ods. 2 písm. f, I ako základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, údaje o uplatňovaných úrokových sadzbách z úveru a sankcie a úroky pri oneskorených platbách.

Rozsudkom SDEÚ C-42/15 bolo konštatované, že na účely výkladu Smernice, zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. To súčasne nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti Smernice, a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice.

K tomu v bode 36., 37., 42., 43., tohto rozsudku sa uvádza, že v súlade s vymedzením v článku 3 písm. m/ Smernice, „trvalý nosič“ znamená akýkoľvek nástroj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi uložiť informácie, ktoré sú mu osobne určené, a to spôsobom, ktorý k nim umožňuje prístup pre budúce využitie počas obdobia zodpovedajúceho účelu týchto informácií a ktorý umožňuje nezmenenú reprodukciu uložených informácií. Keďže všetky náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 musia byť uvedené zrozumiteľne a stručne, je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Nakoľko v súlade s článkom 10 ods. 1 Smernice sa písomne alebo na inom trvalom nosiči musia zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, všetky tieto náležitosti sa musia povinne zahrnúť do takejto zmluvy.

23. Z vyššie uvedených ustanovení vnútroštátneho práva, Smernice a rozsudku SDEÚ C-42/15, možno vyvodit' záver, že pokiaľ vnútroštátne právo stanovilo požiadavku písomnosti spotrebiteľskej zmluvy s vymedzením náležitostí, ktoré majú byť predmetom jej obsahu, je forma písomnosti zachovaná za splnenia podmienok podľa § 40 OZ tj potvrdením podpisov oboch zmluvných strán vo vzťahu k náležitostiam tejto zmluvy uvedených v článku 10 ods. 2 Smernice. Dohoda o úroku z úveru predstavujúca jednu zo základných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, preto musí byť obsahom takejto písomnej zmluvy. Existencia uvedenej dohody v konaní preukázaná nebola. Žalobca nepreukázal ani splnenie povinností vyplývajúcich mu zo Smernice a § 18 zákona o platobných službách, nakoľko z doložených listín nevyplýva, aby žalovaný akýmkoľvek spôsobom získal alebo mal možnosť získať vedomosť o úrokovej sadzbe 28% ročne, pričom web stránka sa na účely Smernice, vo všeobecnosti nepovažuje za iné trvanlivé médium resp. trvalý nosič.

24. V súlade s vyššie uvedenou argumentáciou, rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne, preto ho odvolací súd v napadnutom výroku potvrdil. Predmetom odvolacieho prieskumu nebola povinnosť žalovaného na zaplatenie pohľadávky ako debetného zostatku na účte vo výške 1.535,49 €, v ktorom výroku nadobudol rozsudok právoplatnosť, keďže odvolaním nebol napadnutý.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní procesne neúspešnou stranou sporu, preto nárok na náhradu trov konania nemá. Procesne úspešnému žalovanému nevznikli v odvolacom konaní žiadne trovy, o výške ktorých by bolo potrebné rozhodovať, z ktorých dôvodov súd vyslovil, že žiadna strana sporu nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).